

asiatiske forslag, såfremt bidragene fra medlemslandene i restance viste sig utilstrækkelige, var der ikke udsigt til, at der kunne opnåes den nødvendige enighed i den afro-asiatiske gruppe til at ændre gruppens forslag.

Fra norsk side fremsattes den plan, at de 3 skandinaviske lande skulle erklære sig villige til at yde et frivilligt bidrag på det dobbelte af deres normale årsbidrag for at genskabe FN's solvens. Herefter skulle generalforsamlingen suspenderes for et kortere tidsrum, hvorunder man ville få klarhed over, hvorvidt organisationens solvens ville blive retableret ved tilsvarende tilsagn fra andre lande. Hvis landene i restance herunder betalte tilstrækkelige bidrag til at udelukke anvendelsen af art. 19, ville generalforsamlingen kunne påbegynde sit arbejde; i modsat fald ville de vestlige lande være bragt i en gunstigere situation over for de uforpligtede lande. Skønt formændene for den danske og svenske delegation modtog bemyndigelse til at støtte den norske plan, blev den ikke gennemført, da de fleste vestlige lande udtrykte betænkeligheder ved den foreslåede fremgangsmåde.

Endelig udkastede generalforsamlingens præsident den tanke, at et udvalg på 5-6 fremstående personligheder (herunder en skandinavisk udenrigsminister) gennem konsultationer med stormagterne skulle søge skabt grundlag for en løsning af finansieringsproblemet for allerede gennemførte fredsbevarende foranstaltninger.

Ved generaldebattens afslutning den 26. januar 1965 stod det klart, at yderligere arbejde i generalforsamlingen på grundlag af „no objection“-proceduren ville være uhensigtsmæssig, og forhandlingerne koncentreredes derfor om udarbejdelsen af en resolution, hvorefter generalforsamlingen udsattes, således at hele spørgsmålet om de fredsbevarende operationer kunne tages op til fornyet undersøgelse for at nå til enighed, for så vidt angår både fortiden og fremtiden. Imidlertid var flere kortere udsættelser af plenarmøderne nødvendige, førend den endelige resolution kunne vedtages (ved „no objection“-proceduren).

Fra vestlig side var udarbejdet et resolutionsudkast, hvorefter der skulle iværksættes en gennemgribende undersøgelse af de nævnte problemer i alle deres aspekter.

Med henblik herpå anmodedes generalsekretæren om at tage initiativet til afholdelse af konsultationer mellem de permanente medlemmer af Sikkerhedsrådet, forsamlingens præsident og eventuelt andre, ligesom der foresloges nedsat et særligt udvalg vedrørende fredsbevarende operationer (21-magts udvalget nykonstitueret), som snarest muligt skulle fremkomme med sine rekommandationer i lyset af de nævnte konsultationer.

Sovjetunionen foreslog nedsættelsen af et 18-magts særudvalg under forsæde af generalforsamlingens præsident til undersøgelse af problemerne. Sammensætningen af dette udvalg var imidlertid ikke acceptabel for den vestlige gruppe, og det fandtes tillige uhensigtsmæssigt, at udkastet kun implicite åbnede mulighed for direkte kontakt mellem stormagterne.

Generalforsamlingens præsident fremlagde herefter som kompromis et resolutionsudkast, hvorefter generalforsamlingen dels opfordrer præsidenten og generalsekretæren til uopholdeligt at foretage behørig konsultationer i spørgsmålet (underforstået så vidt muligt ved etablering af kontakter på højt plan med og mellem stormagterne), dels anmoder om en beretning inden 15. juni 1965 fra en specialkomité, der skal oprettes med præsidenten som formand og generalsekretæren som deltager og med oprindelig 19, senere udvidet til 27 og endelig 33 lande som medlemmer. Denne komité må ses som en videreførelse — med udvidede beføjelser og medlemsskab — af 21-magts udvalget, idet dog Kina, der var medlem af 21-magts udvalget, ikke kom til at deltage i specialkomiteen.

Da der ikke inden det afsluttende plenarmøde den 18. februar kunne opnås enighed om den geografiske og politiske sammensætning af specialkomiteen, blev det i den vedtagne resolution overladt til præsidenten at udpege medlemmerne. Præsidenten meddelte den 27. februar, at specialkomiteen ville komme til at bestå af følgende lande:

- 4 stormagter: Frankrig, Storbritannien, USA og Sovjetunionen.
- 5 latinamerikanske: Argentina, Brasilien, El Salvador, Mexico, Venezuela.
- 6 afrikanske: Algeriet, Æthiopien, Maurita-